TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2006. gada 21. februārī *

Lieta C-152/03

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *Bundesfinanzhof* (Vācija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2002. gada 13. novembrī un Tiesā reģistrēts 2003. gada 2. aprīlī, tiesvedībā

Hans-Jürgen Ritter-Coulais,

Monique Ritter-Coulais

pret

Finanzamt Germersheim.

* Tiesvedības valoda — vācu.

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs V. Skouris [*V. Skouris*], palātas priekšsēdētāji P. Janns [*P. Jann*], K. V. A. Timmermanns [*C. W. A. Timmermans*] un A. Ross [*A. Rosas*], tiesneši N. Kolnerika [*N. Colneric*], S. fon Bārs [*S. von Bahr*] (referents), H. N. Kunja Rodrigess [*J. N. Cunha Rodrigues*], R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], P. Kūris [*P. Kūris*], E. Juhāss [*E. Juhász*], Dž. Arestis [*G. Arestis*], E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*] un M. Ilešičs [*M. Ilešič*],

ģenerāladvokāts F. Ležē [*P. Léger*],
sekretāre M. F. Kontē [*M.-F. Contet*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2004. gada 12. oktobrī,

ņemot vērā mutvārdu apsvērumus, ko sniedza:

— Riteru-Kulē [*Ritter-Coulais*] vārdā — M. Ross [*M. Ross*], *Rechtsanwalt*,

— Vācijas valdības vārdā — A. Tīmane [*A. Tiemann*] un K. D. Millers [*K.-D. Müller*], pārstāvji,

— Apvienotās Karalistes valdības vārdā — K. Džeksone [*C. Jackson*], pārstāve, kam palīdz R. Plenders [*R. Plender*], *QC*,

— Eiropas Kopienu Komisijas vārdā — J. Grunvalds [*J. Grunwald*] un R. Liāls [*R. Lyal*], pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus tiesas sēdē 2005. gada 1. martā,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par EEK līguma 52. panta (jaunajā redakcijā — EK līguma 52. pants, jaunajā redakcijā pēc grozījumiem — EKL 43. pants) un EK līguma 73.b panta (jaunajā redakcijā — EKL 56. pants) interpretāciju.

2 Šis lūgums ir iesniegts sakarā ar tiesvedību starp Ritera-Kulē kungu un Riteres-Kulē kundzi (turpmāk tekstā — "laulātie Riteri-Kulē") un *Finanzamt Germersheim* saistībā ar ienākuma nodokli par 1987. gadu, ar ko viņi tika aplikti Vācijā.

Atbilstošās tiesību normas, pamata prāva un prejudiciālie jautājumi

3 Laulātie Riteri-Kolē tika aplikti ar nodokļiem Vācijā par 1987. finanšu gadu kā fiziskas personas, kuru visi ienākumi ir apliekami ar nodokli saskaņā ar Likuma par ienākuma nodokli (*"Einkommensteuergesetz"*) tā 1987. gadā spēkā esošajā redakcijā (turpmāk tekstā — *"EStG 1987"*) 1. panta 3. punktu. Minētajā dalībvalstī viņi guva ienākumus no darba par skolotājiem licejā, bet dzīvoja privātmājā, kas atrodas Francijā un tiem piederēja. Šajā laikā Riteram-Kulē bija Vācijas pilsonība, bet Riterei-Kulē bija dubulta Francijas un Vācijas pilsonība.

4 Saskaņā ar *EStG 1987* 32.b panta 2. punkta 2. apakšpunktu Riteri-Kulē lūdza, lai, aprēķinot viņiem piemērojamo nodokļa likmi par minēto finanšu gadu, tiek ņemti vērā viņu "negatīvie ienākumi" (ienākumu zudums), kas rodas tādēļ, ka viņi lieto savām pašu vajadzībām savu dzīvojamo māju.

5 Saskaņā ar 3. panta 1. punktu 1959. gada 21. jūlijā Parīzē parakstītajā Francijas Republikas un Vācijas Federatīvās Republikas konvencijā ar mērķi novērst nodokļu dubultu uzlikšanu un paredzēt noteikumus par savstarpējo administratīvo un tiesisko palīdzību ienākuma un īpašuma nodokļu jomā, kā arī uzņēmējdarbības un nekustamā īpašuma nodevu jomā ar grozījumiem, kas ieviesti ar 1969. gada 21. jūlija papildkonvenciju (turpmāk tekstā — "Francijas un Vācijas konvencija par nodokļiem"), minētie "negatīvie ienākumi" ir ienākumi, kas saistīti ar nekustamo īpašumu izmantošanu, kas ir apliekami ar nodokli tikai tajā valstī, kurā šie īpašumi atrodas, proti, pamata prāvas lietā — Francijā.

6 Francijas un Vācijas konvencijas par nodokļiem 20. panta 1. punkta a) apakšpunkts tomēr nosaka, ka šis apstāklis neierobežo Vācijas Federatīvās Republikas tiesības ņemt vērā šos ienākumus, nosakot šajā valstī piemērojamo nodokļa likmi.

7 Tādējādi saskaņā ar *EStG 1987* 32.b panta 1. un 2. punktu Vācijas nodokļu administrācija nodokļu likmes aprēķināšanai ņem vērā ienākumus, kas gūti ārvalstīs. Kas attiecas uz šī likuma 2.a panta 1. punkta pirmā teikuma 4. apakšpunktu, tas tomēr nosaka, ka, ja nav pozitīvu ienākumu no nekustamā īpašuma, kas atrodas citā valstī, īres, tāda paša veida ienākumu no tās pašas valsts zudums nav ņemams vērā, nosakot nodokļa aprēķina bāzi un aprēķinot nodokļa likmi.

8 Laulātie Riteri-Kulē *Finanzamt Germersheim* iesniedza sūdzību, lūdzot, lai nodokļa likme par 1987. finanšu gadu viņiem tiek aprēķināta, ņemot vērā negatīvos ienākumus šajā gadā. Pēc tam, kad šī sūdzība tika noraidīta un pirmās instances tiesa apstiprināja nodokļu administrācijas nostāju, viņi iesniedza kasācijas sūdzību ("*Revision*") *Bundesfinanzhof*.

9 Šī tiesa vaicā, vai attiecībā uz nodokļu maksātājiem, kas apliekami ar nodokli Vācijā, atšķirīgā attieksme pret negatīvajiem ienākumiem no nekustamo īpašumu izmantošanas atkarībā no tā, vai tie atrodas Vācijā, vai citas dalībvalsts teritorijā, ir saderīga ar Kopienu tiesībām un it īpaši ar brīvību veikt uzņēmējdarbību un kapitāla brīvu apriti.

10 Šādos apstākļos *Bundesfinanzhof* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai fakts, ka fiziska persona, kura pakļauta neierobežotam nodokļu maksāšanas pienākumam Vācijā un kura no Vācijas gūst ienākumus par algotu darbu, nevar no ienākuma nodokļa aprēķina bāzes atvilkt zaudētos īres ienākumus, kas tai radušies citā dalībvalstī, ir pretrunā Eiropas Kopienas dibināšanas līguma 43. un 56. pantam?

2) Ja tas tā nav — vai fakts, ka iepriekš minētie zaudējumi nevar tikt ņemti vērā arī saskaņā ar t.s. [nodokļa] negatīvās progresivitātes noteikumu, ir pretrunā Līguma 43. un 56. pantam?"

Par pirmo jautājumu

11 Ar savu pirmo jautājumu iesniedzējtiesa vaicā, vai Līguma noteikumi par brīvību veikt uzņēmējdarbību un kapitāla brīvu apriti iestājas pret tādu valsts tiesisko regulējumu, kāds tas ir pamata prāvā. Šī tiesa atzīmē, ka minētais tiesiskais regulējums neļauj fiziskām personām, kas atrodas laulāto Riteru-Kulē situācijā, no viņu šajā dalībvalstī maksājamā nodokļa aprēķina bāzes atvilkt ienākuma zudumus, kas saistīti ar dzīvojamo māju, ko viņi šim nolūkam izmanto paši un kas atrodas citā dalībvalstī.

12 No lēmuma par prejudiciālo jautājumu uzdošanu izriet, ka laulātie Riteri-Kulē pamata prāvas ietvaros ir lūguši *Finanzamt Germersheim*, lai tā ņem vērā īres ienākuma zudumu par 1987. finanšu gadu nevis nodokļa bāzes noteikšanai, bet gan tikai piemērojamās nodokļa likmes aprēķināšanai, kas ir situācija, uz ko attiecas lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu otrais jautājums.

13 Šajā ziņā no pastāvīgās judikatūras izriet, ka ar Līguma 234. pantu iedibinātā procedūra ir Tiesas un valsts tiesu sadarbības instruments (skat. it īpaši 1992. gada 16. jūlija spriedumu lietā C-343/90 *Lourenço Dias*, *Recueil*, I-4673. lpp., 14. punkts; 2003. gada 12. jūnija spriedumu lietā C-112/00 *Schmidberger*, *Recueil*, I-5659. lpp., 30. punkts un tajā citētā judikatūra, kā arī 2004. gada 18. marta spriedumu lietā C-314/01 *Siemens* un *ARGE Telekom*, *Recueil*, I-2549. lpp., 33. punkts).

14 Šīs sadarbības ietvaros tikai valsts tiesa, kura iztiesā prāvu, kuras rīcībā ir visa nepastarpinātā informācija par lietas apstākļiem un kurai ir jāuzņemas atbildība par pieņemamo tiesas nolēmumu, vislabāk var noteikt, ņemot vērā lietas īpatnības, cik nepieciešams ir prejudiciālais nolēmums šīs tiesas sprieduma taisīšanai un cik piemēroti ir Tiesai uzdotie jautājumi (skat. it īpaši iepriekš minēto spriedumu lietā *Lourenço Dias*, 15. punkts; 2002. gada 22. janvāra spriedumu lietā C-390/99 *Canal Satélite Digital*, *Recueil*, I-607. lpp., 18. punkts; iepriekš minēto spriedumu lietā *Schmidberger*, 31. punkts, kā arī iepriekš minēto spriedumu lietā *Siemens* un *ARGE Telekom*, 34. punkts).

15 Tas tomēr nemaina to, ka Tiesai, ja nepieciešams, jāpārbauda apstākļi, kādos pie tās vērsusies valsts tiesa, lai pārliecinātos par savu kompetenci un it īpaši lai noteiktu, vai lūgtajai Kopienas tiesību interpretācijai ir sakars ar pamata prāvas īstenajiem apstākļiem un priekšmetu, lai Tiesai nebūtu jāsniedz konsultatīvs viedoklis par vispārīgiem vai hipotētiskiem jautājumiem. Ja izrādās, ka uzdotajam jautājumam acīmredzami nav nozīmes šīs prāvas iznākumam, Tiesai jāatzīst, ka tiesvedība jāizbeidz (skat. 1981. gada 16. decembra spriedumu lietā 244/80 *Foglia*, *Recueil*, 3045. lpp., 21. punkts; iepriekš minēto spriedumu lietā *Lourenço Dias*, 20. punkts;

iepriekš minēto spriedumu lietā *Canal Satélite Digital*, 19. punkts; 2003. gada 30. septembra spriedumu lietā C-167/01 *Inspire Art*, *Recueil*, I-10155. lpp., 44. un 45. punkts, kā arī iepriekš minēto spriedumu lietā *Siemens* un *ARGE Telekom*, 35. punkts).

16 Tā kā prāva, kuru iztiesā iesniedzējtiesa, neattiecas uz situāciju, ko skar pirmais jautājums, proti, uz nodokļa bāzes noteikšanu, bet gan tikai uz situāciju, uz kuru attiecas otrais jautājums, proti, piemērojamās nodokļa likmes aprēķināšanu, atbildei uz pirmo jautājumu nav nozīmes šīs prāvas iznākumam.

17 Ņemot vērā iepriekš teikto, uz pirmo jautājumu nav jāatbild un Tiesas atbilde jāsniedz tikai uz otro jautājumu.

Par otro jautājumu

18 Ar savu otro jautājumu iesniedzējtiesa vaicā, vai līguma noteikumi par brīvību veikt uzņēmējdarbību un kapitāla brīvu apriti iestājas pret tādu valsts tiesisko regulējumu, kāds tas ir pamata prāvā, kurš fiziskām personām, kas kādā dalībvalstī gūst ienākumus no algota darba un tur ir neierobežoti apliekamas ar nodokļiem, nodokļa likmes, kas šajā valstī piemērojama šiem ienākumiem, noteikšanai neļauj ņemt vērā īres ienākumu zudumu, kas saistīti ar dzīvojamo māju, ko tās šim nolūkam izmanto pašas un kas atrodas citā dalībvalstī.

19 Šajā sakarā, pirmkārt, kas attiecas uz brīvību veikt uzņēmējdarbību, ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru tā ietver tiesības sākt un izvērst darbības kā pašnodarbinātām personām (2004. gada 11. marta spriedums lietā C-9/02 *De Lasteyrie du Saillant, Recueil*, I-2409. lpp., 40. punkts un tajā minētā judikatūra).

20 Tomēr prāva, kuru iztiesā valsts tiesa, attiecas uz fiziskām personām, kas veic algotu skolotāja darbu Vācijas valsts licejā un kuras lūdz, lai, Vācijā apliekot ar nodokli to ienākumus, tiktu ņemti vērā īres ienākumu zudumi, kas saistīti ar to dzīvojamo māju, kas atrodas Francijā.

21 No tā izriet, ka Līguma noteikumu par brīvību veikt uzņēmējdarbību interpretācija nekādā veidā nav noderīga pamata prāvas iznākumam.

22 Otrkārt, kas attiecas uz kapitāla brīvu apriti, jānorāda, ka tas, ka Vācijā gūto ienākumu aplikšanai ar nodokli netiek ņemti vērā īres ienākumu zudumi, kas saistīti ar Francijā atrodošos māju, veido situāciju, kas *a priori* un, ievērojot pašreizējo Kopienu tiesību stāvokli, saskaņā ar EKL 56. pantu var ietilpt kapitāla brīvas aprites piemērošanas jomā.

23 Tomēr pamata lieta attiecas uz 1987. finanšu gadu, proti, uz faktisko un tiesisko situāciju pirms 73.b panta iekļaušanas EK līgumā ar ES līgumu un arī pirms Padomes 1988. gada 24. jūnija Direktīvas 88/361/EEK par Līguma 67. panta īstenošanu (OV L 178, 5. lpp.), kas īstenoja pilnīgu kapitāla aprites liberalizāciju, stāšanās spēkā.

24 Jāatgādina, ka EEK līguma 67. panta 1. punkts (jaunajā redakcijā — EK līguma 67. panta 1. punkts, ko atcēla ar Amsterdamas Līgumu) neparedzēja kapitāla aprites ierobežojumu atcelšanu, beidzoties pārejas periodam. Šī atcelšana tika veikta ar Padomes direktīvām, kas tika pieņemtas, pamatojoties uz EEK 69. pantu (jaunajā redakcijā — EK līguma 69. pants, ko atcēla ar Amsterdamas Līgumu) (skat. 1981. gada 11. novembra spriedumu lietā 203/80 *Casati*, *Recueil*, 2595. lpp., 8.–13. punkts, un 1995. gada 14. novembra spriedumu lietā C-484/93 *Svensson* un *Gustavsson*, *Recueil*, I-3955. lpp., 5. punkts).

25 Direktīva, kas attiecās uz 1987. finanšu gadu, bija Padomes 1960. gada 11. maija Pirmā direktīva par Līguma 67. panta īstenošanu (OV 1960, 43, 921. lpp.), ar grozījumiem un papildinājumiem, no kuriem pēdējie izdarīti ar Padomes 1986. gada 17. novembra Direktīvu 86/556/EEK (OV L 332, 22. lpp.)..

26 Šī pirmā direktīva par Līguma 67. panta īstenošanu aprobežojās ar to, ka 1. panta 1. punktā noteica, ka dalībvalstis piešķir jebkādu valūtas maiņas atļauju, kas vajadzīga darījumu noslēgšanai vai izpildei un pārvedumiem starp dalībvalstu rezidentiem attiecībā uz kapitāla aprites veidiem, kas uzskaitīti šīs pašas direktīvas pielikumos.

27 Tādējādi šķiet, ka noteikumi par kapitāla brīvu apriti, kas piemērojami pamata prāvas faktu laikam, proti, 1987. gadam, neiestājas pret aizliegumu nodokļu likmes, kas piemērojama dalībvalstī ar nodokļiem apliekamajiem ienākumiem, aprēķināšanai ņemt vērā īres ienākumu zudumu, kas saistīts ar citā dalībvalstī atrodošos māju.

28 Komisija uzskata, ka laulāto Riteru-Kulē situācija jāaplūko no darba ņēmēju brīvas pārvietošanās, kas pasludināta EEK līguma 48. pantā (jaunajā redakcijā — EK līguma 48. pants, jaunajā redakcijā pēc grozījumiem — EKL 39. pants), viedokļa.

29 Šajā sakarā jāatzīmē, ka, kaut arī formāli iesniedzējtiesa savu lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu ir attiecinājusi tikai uz brīvības veikt uzņēmējdarbību un kapitāla brīvas aprites interpretāciju, šis apstāklis nav šķērslis tam, lai Tiesa valsts tiesai sniegtu visus Kopienu tiesību interpretācijas elementus, kas tai var būt noderīgi, izlemjot tās iztiesājamo lietu, neatkarīgi no tā, vai šī tiesa tos savā jautājumā ir minējusi vai nav (šajā sakarā skat. 1990. gada 12. decembra spriedumu lietā C-241/89 *SARPP*, *Recueil*, I-4695. lpp., 8. punkts; 1994. gada 2. februāra spriedumu lietā C-315/92 *Verband Sozialer Wettbewerb* (t.s. "*Clinique*"), *Recueil*, I-317. lpp., 7. punkts; 1999. gada 4. marta spriedumu lietā C-87/97 *Consorzio per la tutela del fromaggio Gorgonzola*, *Recueil*, I-1301. lpp., 16. punkts, un 2004. gada 29. aprīļa spriedumu lietā C-387/01 *Weigel*, *Recueil*, I-4981. lpp., 44. punkts).

30 Tādējādi valsts tiesiskais regulējums jāaplūko no Līguma 48. panta viedokļa.

31 Šajā sakarā jāatgādina, ka jebkurš Kopienas pilsonis neatkarīgi no viņa dzīvesvietas un pilsonības, kurš ir izmantojis tiesības uz darba ņēmēju brīvu pārvietošanos un ir veicis profesionālu darbību citā dalībvalstī, kas nav viņa dzīvesvietas dalībvalsts, ietilpst Līguma 48. panta piemērošanas jomā (skat. 2002. gada 12. decembra spriedumu lietā C-385/00 *De Groot*, *Recueil*, I-11819. lpp., 76. punkts, kā arī 2003. gada 13. novembra spriedumu lietā C-209/01 *Schilling* un *Fleck-Schilling*, *Recueil*, I-13389. lpp., 23. punkts, un 2005. gada 7. jūlija spriedumu lietā C-227/03 *Van Pommeren-Bourgondiën*, Krājums, I-6101. lpp., 19., 44. un 45. punkts).

32 No tā izriet, ka laulāto Riteru-Kulē, kas strādāja citā dalībvalstī, nevis tajā, kurā atradās viņu reālā dzīvesvieta, situācija ietilpst Līguma 48. panta piemērošanas jomā.

33 Turklāt no pastāvīgās judikatūras izriet, ka visu Līguma noteikumu par personu brīvu pārvietošanos mērķis ir Kopienu pilsoņiem atvieglot jebkāda veida profesionālo darbību veikšanu Kopienas teritorijā un ka tie iestājas pret pasākumiem, kas var būt nelabvēlīgi šiem pilsoņiem, ja tie vēlas veikt saimniecisku darbību citas dalībvalsts teritorijā (skat. 1992. gada 7. jūlija spriedumu lietā C-370/90 *Singh*, *Recueil*, I-4265. lpp., 16. punkts; 1999. gada 26. janvāra spriedumu lietā C-18/95 *Terhoeve*, *Recueil*, I-345. lpp., 37. punkts; 2000. gada 27. janvāra spriedumu lietā C-190/98 *Graf*, *Recueil*, I-493. lpp., 21. punkts; 2000. gada 15. jūnija spriedumu lietā C-302/98 *Sehrer*, *Recueil*, I-4585. lpp., 32. punkts, kā arī iepriekš minēto spriedumu lietā *Schilling* un *Fleck-Schilling*, 24. punkts).

34 Šajā sakarā jāatgādina — kaut arī piemērojamais valsts tiesiskais regulējums, proti, *EstG 1987* 32.b panta 1. un 2. punkts , kā arī 2.a panta 1. punkta pirmā teikuma 4. punkts nodokļa likmes aprēķināšanai ņem vērā pozitīvos ienākumus, kas saistīti ar ārzemēs atrodošos māju izmantošanu, tas neņem vērā šāda paša rakstura ienākumu zudumu, nepastāvot šādiem pozitīviem ienākumiem.

35 No tā izriet, ka personām, kas, tāpat kā laulātie Riteri-Kulē, strādāja Vācijā, dzīvodami savā mājā, kas atrodas citā dalībvalstī, nepastāvot pozitīviem ienākumiem, nebija tiesību lūgt, lai ar viņu mājas izmantošanu saistītais ienākumu zudums tiktu ņemts vērā, nosakot nodokļa likmi, kas piemērojama viņu ienākumiem, atšķirībā no personām, kas strādāja un dzīvoja savā mājā Vācijā.

36 Kaut arī attiecīgais valsts tiesiskais regulējums tieši neattiecas uz nerezidentiem, šiem pēdējiem biežāk nekā Vācijas iedzīvotājiem pieder māja, kas atrodas ārpus Vācijas teritorijas.

37 No tā izriet, ka valsts tiesiskā regulējuma attieksme pret darba ņēmējiem nerezidentiem ir mazāk labvēlīga nekā tā, ko bauda darba ņēmēji, kas dzīvo Vācijā savās mājās.

38 Līdz ar to tādu tiesisko regulējumu, par kādu ir runa pamata prāvā, aizliedz Līguma 48. pants.

39 Tomēr jāatzīmē, ka Vācijas valdība apgalvo, ka nelabvēlīgo attieksmi pret nodokļu maksātājiem nerezidentiem attaisno nepieciešamība nodrošināt valsts nodokļu režīma, kura daļa ir minētais tiesiskais regulējums, konsekvenci.

40 Šajā sakarā ir pietiekami konstatēt — tā kā Vācijas nodokļu režīms nodokļa likmes noteikšanai ņem vērā pozitīvos ienākumus, kas saistīti ar citā dalībvalstī atrodošās dzīvojamās mājas izmantošanu, nevar atsaukties ne uz kādiem nodokļu režīma konsekvences apsvērumiem, lai pamatotu atteikumu šiem pašiem mērķiem ņemt vērā šāda paša rakstura ienākumu zudumus, kas radušies tajā pašā valstī.

41 Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, uz otro uzdoto jautājumu jāatbild, ka Līguma 48. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas iestājas pret tādu valsts tiesisko regulējumu, kāds ir pamata prāvā, saskaņā ar kuru fiziskas personas, kas kādā dalībvalstī gūst ienākumus no algota darba un tajā ir neierobežoti apliekamas ar

nodokļiem, nevar pieprasīt, lai nodokļa likmes, kas šajā valstī piemērojama šiem ienākumiem, noteikšanai tiktu ņemts vērā īres ienākumu zudums, kas saistīts ar dzīvojamo māju, ko tās šim nolūkam izmanto pašas un kas atrodas citā dalībvalstī, kaut gan ar šādu māju saistītie pozitīvie ienākumi no īres tiktu ņemti vērā.

Par tiesāšanās izdevumiem

42 Attiecībā uz lietas dalībniekiem pamata lietā šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

EEK līguma 48. pants (jaunajā redakcijā — EK līguma 48. pants, jaunajā redakcijā pēc grozījumiem — EKL 39. pants) jāinterpretē tādējādi, ka tas iestājas pret tādu valsts tiesisko regulējumu, kāds tas ir pamata prāvā, saskaņā ar kuru fiziskas personas, kas kādā dalībvalstī gūst ienākumus no algota darba un tajā ir neierobežoti apliekamas ar nodokļiem, nevar pieprasīt, lai nodokļa likmes, kas šajā valstī piemērojama šiem ienākumiem, noteikšanai tiktu ņemts vērā īres ienākumu zudums, kas saistīts ar dzīvojamo māju, ko tās šim nolūkam izmanto pašas un kas atrodas citā dalībvalstī, kaut gan ar šādu māju saistītie pozitīvie ienākumi no īres tiktu ņemti vērā.

[Paraksti]